

**Відмотай назад. Місто вітрів.
Книга 5**

КУПИТИ

Про книгу

Ріо де Лука - зухвалий, амбітний і небезпечно привабливий хлопець, якому сходить з рук майже все. Та за образом упевненого хокеїста ховається минуле, яке він волів би забути. І останнє, що йому потрібно, - це дівчина, яка бачить його наскрізь.

Геллі Гарт не звикла мовчати й підкорятися чужим правилам. І вона точно не мріяла про роман із тим, кого вважає "поганим хлопцем". Але між ними з Ріо спалахує іскра, яку складно ігнорувати.

*10 персонажам, 5 парам, 3 командам, 2 парам сиблінгів та 1 неймовірній
компанії друзів, які змінили моє життя.*

*Цю книгу я присвячую вам, читачі.
Дякую, що разом зі мною проводили час у Чикаго.*

— Так-от, мені найбільше подобається «багет».

Тримаючи в руках ніж і виделку, я ріжу свій стейк.

— Ну, не знаю. Як на мене, м'ясо в цьому закладі неймовірно смачне.

— Ріо, я про вид огранювання каменів, — роздратовано каже Челсі, — а не про їжу.

Звісно, бляха, вона про коштовне каміння, але я щосили намагаюся грати дурня, бо типи каблучок — остання тема, яку мені хочеться обговорювати на другому побаченні. Я б хотів дізнатися, чи вона хороша людина. Чи близька зі своєю мамою. Чи подобається їй подорожувати. Трясця, та я навіть не знаю, чи є в неї на щось алергія.

— У мене непереносимість лактози.

Від такої раптової зміни теми її обличчя набуває здивованого виразу.

— Що?

— Молочка. — Я кладу до рота черговий шматочок стейка. — Мені відразу робиться паскудно. Інколи я завчасно приймаю таблетки, а інколи вживаю насухо й без підготовки, а потім уже розбираюся з наслідками.

— Ти що, щойно вжив фразу «насухо й без підготовки» у контексті споживання молочних продуктів?

— Ага. Якщо можна поїсти морозиво, а в мене з собою немає таблеток, то я не збираюся не їсти його, розумієш? А як щодо тебе? Ти з тих, кому пощастило мати міцний шлунок?

— Я взагалі-то запитувала, які каблучки носять дружини членів команди.

— Вона знову повертає розмову не в те річище, тож я просто їм далі й ніяк на це не від-повідаю. — Хтось із них працює? — продовжує вона. — Мабуть, ні.

— Деякі — так. Одна з моїх найближчих подруг одружена з хлопцем із команди, вона працює в притулку для літніх собак.

На мить Челсі морщить носа, а тоді опановує вираз обличчя й натягує на нього усмішку.

— Що ж, звучить мило. Напевно.

— А ти чим займаєшся?

Мене різко охоплює відчуття тривоги, бо, можливо, вона вже розповідала, а я забув.

Ми з Челсі ходили на вечерю незадовго до моєї літньої відпустки, але це було так давно, що я не зміг пригадати нічого конкретного про наше побачення. Тож коли вона запитала, чи я не проти піти на ще одне, я подумав: чому б не спробувати ще разок?

Ну, не те що б вона запитувала. У повідомленні було написано: «Коли покличеш мене на наступне побачення? Я вільна в п'ятницю». Але, гадаю, суть та ж сама.

— Я створюю контент, — миттєво відповідає Челсі. — Щось на кшталт інфлюенсерства. Переважно про моду й стиль життя.

— Це так класно. Тож ти працюєш сама на себе. Подобається?

Челсі знизує плечима, а тоді осушує свій келих шардоне й розмахує ним у повітрі, безмовно підкликаючи нашого офіціанта, щоб той наповнив його, і все це супроводжується її очікувальним поглядом та вигнутою бровою.

«Це мені не подобається, — думаю про себе. — Може, вона не розуміє, що це грубо», — намагаюся виправдати її.

— Мені подобаються переваги цієї роботи, — веде далі. — Сама собі складаю графік. Отримую різні продукти безплатно. Усіляке таке.

Я вже майже очікую, що Челсі запитає, чим займаюся я, але вона знала це ще навіть до нашого першого побачення.

— У тебе є домашні тварини? — цікавлюся я.

— Ні. Надто багато відповідальності.

— Ти близька зі своєю родиною?

— Не дуже.

А як щодо тебе, Ріо? А, так, ми близькі. Я щойно повернувся з Бостона, де був три місяці, проводячи якісний час зі своєю ма, поки в нас міжсезоння. Дуже дякую, що запитала.

Їй приносять шардоне, і наш офіціант прибирає зі столу вже пусті тарілки, а я щодалі ближче до того, щоб завершити все це.

Я сварюся на себе, що почуваюся так.

Що постійно почуваюся так.

Не пригадую навіть, коли востаннє доходив із кимось до другого побачення, тож, гадаю, мені варто просто радіти цій невеличкій перемозі. Але так воно завжди. Я, можна сказати, відчайдушно прагну зустрітися з кимось. Ми йдемо на перше побачення, я не відчуваю між нами іскри, і тоді зв'язок обривається.

Старайся сильніше.

— Що робиш у вільний час? — продовжую я.

— Я майже весь час проводжу десь зі своїми друзями. Мене часто запрошують на всілякі події, тож є куди піти. Мені подобається займатися спортом. А ще відкривати для себе нові ресторани...

— Мені теж подобається ходити по ресторанах! — Я випростуюся, надто захоплений тим, що нарешті між нами знайшлося щось спільне. Челсі пильно дивиться на мене, аж ніяк не підтримуючи мого схвилювання.

— Клас.

Трясця.

— Тобі подобається слухати музику? — укотре стараюся я.

— Хіба комусь може не подобатися?

— Нам варто вибрати пісню. — Витягую телефон і прокручую пісні у своїй бібліотеці.

— Вибрати пісню?

— Ага, ну, знаєш, оскільки це наше друге побачення, нам варто вибрати пісню, яка описує його. І коли чутимемо її, вона нагадуватиме нам... — я обриваю речення, коли бачу вираз її обличчя.

Очі дівчини широко розплющені й практично кричать про те, наскільки збіса дивакуватим вона мене вважає, а коли розтуляє губи відповісти, швидко стуляє їх, не маючи, що сказати на це.

Тому що це не вона. Ніхто більше не був нею.

— Або ж ні, — вирішую я.

Челсі знову натягує усмішку.

— Краще ні.

Вона оглядає ресторан, мабуть, шукаючи вихід, і я не виню її.

— Хочеш десерт? — запитую я.

Якусь мить вона вагається, а тоді зрештою застає мене зненацька, протягнувши руку через стіл і поклавши на мою.

— Узагалі-то, — тон її голосу лагіднішає, — я саме думала про те, що ми могли б перейти до десерту вже в тебе.

О.

Це... не те, чого я очікував.

— Я лише сьогодні повернувся з Бостона, де провів усе літо, тож, на жаль, зараз у мене вдома немає жодних продуктів.

Вона спокусливо всміхається.

— А я мала на увазі інший вид десерту.

Ага, цілком очевидно, що вона мала на увазі зовсім інше, але я таки сподівався на реакцію «він ніфіга не розуміє натяків і не вміє поводитися з жінками, тож ну його».

Проте це знову одна з тих ситуацій, де людині байдуже, що я кажу щось не так чи, бляха, узагалі нічого не кажу. Урешті-решт я професійний хокеїст, і вже лише цей факт забезпечує мені значно більше перших побачень і запрошень переночувати, ніж будь-хто здогадується.

Але я знаю, що саме шукаю, і цей зв'язок — не воно.

— Челсі, я...

— Буде весело.

Я сміюся.

— Челсі.

— Ти справді відмовишся? — вона багатозначно всміхається. — Ріо.

І це «Ріо» вона промовляє таким тоном, наче має на думці «ти несповна розуму, якщо збираєшся відшити мене», а я чув його від жінок уже стільки разів, що їй визнавати не хочеться.

Челсі, безсумнівно, вродлива дівчина, і якби я був із тих хлопців, які приводять когось додому без бажання будувати стосунки, мабуть, погодився б.

Але я не такий.

Коли нам приносять рахунок, я його непомітно сплячую, після чого кажу:
— Дякую, що прийшла повечеряти зі мною.

І тоді вона усвідомлює, що я справді збираюся завершити на цьому наше побачення. Дівчина злегка заковчує очі, але я не ведусь на це, потім дістає телефон і починає щось там набирати, ніяк не відповідаючи мені.

— Підвезти тебе?

Вона не підіймає погляду від екрана.

— Та ні. Я збираюся зустрітися з друзями на вечірці тут неподалік.

— О, гаразд. Я забирав тебе з дому, тож подумав, що міг би принаймні...

Челсі жалісливо всміхається, а тоді встає з-за столу й просуває руки в куртку.

— У мене був запасний план, а тобі бажаю гарної ночі на самоті, Ріо. Дякую за вечерю. — Вона недбало махає рукою й прослизає крізь двері виходу, який нещодавно шукала, залишаючи мене самого.

Можливо, мені варто було б почуватися шокованим чи ображеним, але це вже не вперше я залишаюся один за столом після того, як відмовився продовжувати вечір у себе вдома, і я впевнений, що це далеко не востаннє.

Але пофіг. Це вино, яке я весь вечір посьорбую, справді смачне, і я не настільки присоромлений, щоб дати йому пропасти. Тож натомість відкидаюся на спинку стільця за своїм столиком, насолоджуючись напоєм, і витягую завалений повідомленнями телефон.

Зандерс: Ріо, ти вже повернувся?

Інді: Прошу, скажи, що так! Я скучила за тобою!

Стіві: Тейлор на кожній сімейній вечері впродовж літа запитувала, де подівся дядько Ріо. Вона сумувала. Ніколи більше нікуди не їдь.

Кай: Із поверненням, друже!

Міллер: Дівочі вечірки без тебе — геть не те!

Кеннеді: Цієї неділі ми вперше за три місяці зберемося всі разом? З нетерпінням чекаю побачитися з вами.

Ісая: А Ріо точно вже повернувся? Він не відповідає.

Зандерс: Сподіваюся, так. Завтра в нас перше тренування цього сезону.

Я: Я не відповідатиму, допоки кожен з цього чату не по-цікавиться, як я.
Одна людина досі не написала...

Зандерс: *емоджі, що сміється*

Кай: Дещо ніколи не міняється.

Інді: Любий, твій вихід.

Раян: Я не робитиму цього.

Міллер: А може, він поранений, чи загубився, чи залишився без їжі й води, а ми ніколи цього не дізнаємося, бо ти не хочеш поставити просте запитання, Раяне.

Ісая: Я й не знав, що наша компашка прихистила цуценя.

Стіві: Він наше цуценя.

Кеннеді: Наше миле цуценятко, яке лише хоче знати, чи Раян турбується про нього.

Я: ...

Раян: Гаразд. Ріо, ти вже тут, чи як?

Я: Твоя турбота й занепокоєння просто безмежні. Я вдома, милий!

Раян: Ненавиджу це.

Я: Знаю. Мені теж було складно на відстані від тебе, Раяне.

Раян: Я виходжу з цього чату.

І на долю секунди він справді виходить, але дружина відразу ж додає його назад.

Інді: Побачимося з усіма в нас у неділю!

Мене пронизує відчуття жалю від того, що, повернувшись у місто, не завітав до когось із них. Натомість я швидко забіг додому залишити речі й відразу поїхав по Челсі.

Якась частина мене вважає, що варто припинити старатися. Відколи переїхав до Чикаго, я роками безупинно шукав свою половинку, і починаю вже думати, що чогось такого більше не існує.

Однак спостерігаючи, як восьмеро моїх друзів з часом знайшли одне одного, я знаю, що вона десь є.

Я допиваю вино в келиху й пишу Інді в особисті.

Я: Заїду до вас дорогою додому.

Інді: Звісно! Я скучила за тобою. Більше не їдь з міста так надовго.

— Схоже, побачення не вдалося? — припускає Інді, коли ми сидимо на дивані у вітальні.

До нас приєднується Раян, перевіривши, як там сплять їхні дворічки.

— А коли вони вдавалися? — запитую у відповідь я.

— Куди ти повів її?

— У «Стейк-гаус Саллівана», що на Восьмій.

Раян застигає на своєму місці, а в Інді на губах з'являється грайлива усмішка.

— О, люблю це місце. Була там на побаченні...

— Блу, — він різко перебиває дівчину, пересадивши її собі на коліна.

Вони всміхаються одне одному так, ніби є якийсь відомий лише їм обом секрет, і, можливо, це все здавалося б мені нудотно милим, якби я не так сильно хотів мати те ж саме.

А ще в цьому немає жодної таємниці. Усі ми знаємо, що, перш ніж ці двоє зійшлися, Раян забирав Інді з побачення в тому ж ресторанчику, у якому я сьогодні вечеряв.

Кілька років тому Інді була бортпровідницею нашої хокейної команди й відтоді стала моєю найкращою подругою. Вона зустріла свого майбутнього чоловіка, коли сестра Рана запропонувала їй пожити в його квартирі, а що було далі — усім відомо. Раян — капітан чиказької баскетбольної команди, і попри те, що я вже роками фанатію від нього, ми також непогано здружилися.

— Що сталося? — цікавиться Інді.

— Вона... — затиноюся я. — Не була налаштована на це. Не зацікавлена. Ну, ти ж знаєш. Я або потрапляю у френдзону потенційних партнерок, або відлякую їх.

Майже правда. Вона не була налаштована на те, чого шукаю я.

Але я не розповідаю своїм друзям, наскільки часто я не відлякую їх. Не кажу, наскільки часто сам намагаюся безрезультатно потрапити у френдзону. Я змушую їх думати, що я якийсь безнадійний дурень, який не знає, як поводитися з жінками. Краще вже так, ніж намагатися якось пояснити, що за всі двадцять сім років я ще жодного разу не спав із дівчиною, з якою не відчував би глибинного зв'язку.

Я повільно закохуюся. Так було завжди. Трясця, я навіть цноту втратив аж у дев'ятнадцять і то з дівчиною, яку знав сім років.

— Мені шкода, друже, — каже Раян. — Колись ти знайдеш свою людину.

— Ага, мабуть. — Я підіймаюся й потягуюся. — Що ж, мені вже пора. Я лише забіг привітатися. Люблю вас, друзі.

— І я тебе люблю, Ріо.

— Чув, Раяне? — запитую вже біля вхідних дверей. — Чув, з якою легкістю вона сказала це?

Він лише хитає головою.

— Цьому ніколи не бути.

— Ніколи не кажи ніколи, Шею!

Коли я під'їжджаю до свого дому, надворі вже пізня година, але нове вуличне освітлення моєї сусідки досить яскраве, тож я відразу помічаю, що цей будинок значно відрізняється від того, яким був три місяці тому.

— Твій дім завжди мав настільки кращий вигляд за мій? — цікавлюся я, коли виходжу з машини.

Рен сміється, стоячи біля своєї поштової скриньки, й оглядається на будинок.

— Ні. Тут усе літо був ремонт, але тобі не здається, що, як на бідну студентку магістратури, мій будинок таки значно гарніший за будинок професійного хокеїста, який живе по сусідству?

Ми перетинаємося на хіднику між нашими будинками, і я нахиляюся обійняти її.

— Гарно провела літо? — запитую я,

— Настільки гарно, наскільки взагалі можливо, враховуючи, що це моє останнє літо перед випуском, а значить, я не вилазила з аудиторії, не бачила

ні промінчика сонця й проводила всі вихідні за навчанням у зоні ремонтних робіт. А твоє літо як?

— Добре. Було приємно провести трохи часу із сім'єю. І кілька місяців у Бостоні.

Вона багатозначно дивиться на мене.

— Наскільки тебе дратує думка, що доведеться пропустити чергову північно-східну осінь?

— Не будемо про це.

Вона вказує на мій будинок.

— Я залишила твою пошту на кухонному острівці. А ще кілька разів на тиждень провітрювала кімнати, щоб не було затхло всередині. Твій один-єдиний вазон теж чудово поживає, тож на здоров'я.

— Та це ж сукулент, Рен. Увесь догляд полягає в тому, щоб узагалі не чіпати його.

Вона ствердно киває, очевидно вдоволена собою.

— І я чудово з цим упоралася.

Ми з Рен уже давно сусіди. Брат придбав їй будинок поруч, щоб та мала де жити, поки навчається, і відтоді ми з нею стали хорошими друзями.

«Хорошими друзями» в сенсі, що час від часу обговорюємо інших сусідів за пляшкою пива або що можемо позичити одне одному склянку цукру, якщо в когось закінчився. Або ж, як зараз, за потреби один наглядає за будинком іншого.

Брати Рен — професійні спортсмени, тож вона ніколи не звертала уваги ні на мене, ні на моїх товаришів по команді, і це мені завжди подобалося в ній.

Ми єдині одинаки на цій вулиці, усі інші будинки наповнені сім'ями. І це цілком логічно, адже будівлі величезні, кожна має по чотири-п'ять спалень. Поблизу розташований університет, тому в кількох будинках здають кімнати для студентів, але ті настільки заклопотані навчанням, що ніколи не бачив їх тут.

Старший брат Рен, Круз Вайлдер, — відомий баскетболіст, який якраз і купив дівчині цей будинок, щоб та не переймалася питанням житла під час навчання. Вони від початку планували переобладнати його під щось більш

вишукане, а потім, коли Рен завершить навчання, продати за великі гроші. Хлопець називає це інвестуванням, але я знайомий із Крузом. Він просто хотів, щоб сестра не турбувалася про житло, а зосередилася на навчанні.

Я й собі кажу, що зробив інвестицію, коли купував цей будинок стандартного типу у двадцять один, а не що був повним ідіотом. У мій перший сезон у команді ніхто з хлопців не мешкав за містом. Вони мали квартири. Ті, у кого були невеликі контракти, з'їжджалися разом, але однаково всі жили неподалік від стадіону.

А я, такий розумник, вирішив, що купити будинок з чотирма спальнями за двадцять хвилин їзди від міста буде чудовою ідеєю. Наче думав, що оселюся тут із сім'єю, а не залишуся самотнім двадцятисемирічним чоловіком.

Принаймні так у мене є трохи вільного місця, гарне подвір'я з джакузі, і варто зазначити, що мій будинок став постійним місцем для тусовок товаришів по команді, бо вміщає купу людей.

І хтозна? Можливо, моя інвестиція окупиться наступного року.

Я знову вказую на будинок Рен.

— То кажеш, ти робила ремонт? Типу перефарбувала

— Щось на киталт цього. Хочеш глянути? — Вона дивиться на годинник на телефоні. — У мене залишилося рівно п'ять хвилин перерви, а тоді продовжу навчання.

— Тоді ми швиденько все оглянемо. — Я йду за нею. — Наступної перерви пригощу тебе вечерею. Замовлю їжу в тому грецькому ресторанчику, який тобі подобається, а ти розповіси про всі сусідські плітки, які я пропустив.

Вона вигинає брову, дивлячись на мене з-за плеча.

— Наступні дві перерви? — припускаю я.

— Усе ж я наглядала за твоїм будинком аж три місяці, а ти ще той багатій. Гаразд. Три вечори їжі на виніс моїм коштом і ще впродовж наступного місяця я щотижня відноситиму твоє сміття до узбіччя.

— Саме тому ти — мій улюблений сусід.

Ми завжди були одне для одного платонічними сусідами. Не зрозумійте мене неправильно, Рен — чудова дівчина, але я ніколи не сприймав її

більше, ніж подругу, і знаю, що про мене вона такої ж думки. У мене є багато подруг, і вона одна з них.

Дівчина відчиняє входні двері — нещодавно пофарбовані входні двері. Тепер вони темно-коричневого кольору, який чудово контрастує з сірувато-зеленою обшивкою стін і білосніжним декоративним оздобленням.

Перше, що я помічаю, — її підлога. Новісінький паркет світлого й теплого відтінку. А тоді — акцентні стіни: деякі обклеєні сучасними шпалерами, інші пофарбовані в стримані, приємні кольори. Східці прикрашають нові бильця, кухонні шафки вкриті свіжим шаром фарби, а стільниці замінені на щось, схоже, зроблене на замовлення. Навіть світильники нові й блискучі й ніби гармонійно поєднують увесь простір.

— Господи, — видихаю я й повільно кручуся навсібіч, оглядаючи будинок. — Я майже не впізнаю це місце.

— Вона гарно постаралась.

— І хто ця вона?

Зазвичай я запитую це у своїх друзів так, наче безмовно доповнюю: «Вона вільна? Приємна? Чи зацікавиться кимось на кшталт мене?».

Проте зараз мене більше турбує, хто, у біса, перетворив цей непоказний будинок на таку розкіш, яка ніби зійшла зі сторінок журналу, і чи зможе вона зробити те ж саме і з моєю оселею.

Він зовсім не схожий на ту коробку від забудовника, яку купував брат Рен, і якщо наступного літа я теж виставлятиму свій будинок на продаж, то буду в повному прольоті. Ніхто й не гляне на мою хату, коли поруч є ось це.

Рен показує мені другий поверх. Мансарда тепер облаштована під геймерську чи потенційну дитячу ігрову кімнату, це вже залежатиме від покупця. Усі спальні нагорі мають унікальний дизайн, який випромінює ту ж розкіш і відчуття індивідуального підходу, що й увесь будинок.

Коли Рен веде мене коридором, я зупиняюся, побачивши ліжко в одній із її гостьових кімнат. Горішні спальні завжди були порожні, на відміну від гостьової внизу, де зазвичай зупиняються її брати, коли приїзять до міста.

Я вказую на матрац на каркасі ліжка, запитуючи:

— Ти що, маєш тепер співмешканця, Вайлдер?

— Насправді так. Вона житиме тут із жовтня, щойно завершиться її теперішній договір оренди.

Це досить неочікувана новина, бо за всі ці роки ми обоє жили самі у своїх до безглуздя величезних будинках. Хоча причини цього в нас кардинально різні.

Рен багато вчиться й ніколи не хотіла мати співмешканців, а її брат достатньо заможний, щоб вона могла дозволити собі це. Тоді як я — нещасний довбень, який усе чекав на ту, яка так і не з'явилася в моєму житті.

— Чому? — єдине, що мені спадає на думку запитати.

— Чому я тепер маю співмешканку? Тому що їй треба було знайти помешкання за доступну ціну, а ми з нею гарно ладнаємо. Насправді вона провідна дизайнерка мого проєкту з ремонту. Усе літо провела тут, тож ми здружилися. До того ж вона весь час працює й приїздить сюди тільки поспати. — Рен киває на коридор. — Ходімо, покажу тобі решту.

Ванні кімнати викладено новою плиткою й обладнано сучасною сантехнікою. Уздовж коридору над картинками, що висять на стінах, розташовані вигадливі світильники. Навіть у клятій пральні стильно, тьмяно й атмосферно.

— Що ж, мені срака, — відверто зізнаюся я. — Мій будинок ніколи не продасться, якщо конкуруватиме з твоїм.

— Круз не жартував, коли казав, що хоче відбити свої вкладення. — Дівчина ляскає мене по плечу. — Знаєш, ти ж можеш зробити те саме. Найняти дизайнера. Оновити свою хокейну хату для вечірок, якщо серйозно налаштований продавати дім.

А я серйозно налаштований? Поки що не впевнений, але неспроста я минулого сезону не підписав дострокове продовження контракту з «Рапторами». Я не був певен, що готовий провести ще шість років свого життя далеко від Бостона. Далеко від свого рідного міста. Далеко від сім'ї.

Мабуть, це останній великий контракт у моїй кар'єрі, і зараз я стою на роздоріжжі, де маю вирішити, чи хочу провести решту років у хокеї, граючи за Чикаго, чи хочу спробувати перейти у вільне агентство й здійснити свою дитячу мрію — грати за «Бостонських рисей».

От моя мама стопудово хоче мого повернення додому, і якби її на те воля, я б у день закінчення сезону й контракту продавав свій будинок і їхав назад до Бостона.

Рен єдина з моїх друзів, хто знає, що я, можливо, продаватиму будинок, бо й сама робитиме це навесні після випуску. А тоді повернеться в рідне місто, щоб бути ближче до сім'ї.

— Де ти її знайшла? — запитую я. — Я про дизайнерку.

— Чув колись про Тайлера Брейдена? Це відомий дизайнер інтер'єру в Чикаго.

Кидаю на неї незворушний погляд.

— Ну а раптом чув. Він має лінійку товарів у супермаркетах Target і власне шоу на каналі HGTV. У тебе ж є мама й безліч подруг, тому я думала, може, знаєш його.

— То це його ти найняла? Круз спустив стільки грошей на ремонт?

— Ну, я хотіла, бо обожнюю Тайлера Брейдена, і це було б просто ідеально, але бюджет, який на це виділив брат, був аж ніяк не бюджетом рівня Тайлера Брейдена. Однак грошей вистачило, щоб найняти одну з його стажисток, і виявилось, що вона чудово справляється зі своєю роботою. Ми з нею здружилися, і я неодмінно вмовлю її взяти мене на цьогорічну різдвяну вечірку його компанії. Тож вийшла безпрограшна ситуація.

Я сміюся.

— І як же мені найняти її?

— Я надішлю тобі номер дизайнерської фірми. — Вона відразу дістає телефон. — Трясця. Уже кінець перерви.

— Тоді не відриватиму від навчання. Був радий тебе бачити, Рен. Дякую, що все літо наглядала за моїм будинком.

— Нема за що. То що? Ти таки наймеш ту саму дизайнерку, яка була в мене?

— Можливо.

У мене є два варіанти. Або я влітку виставляю будинок на продаж, або пускаю коріння й надовго оселяюся тут. У будь-якому разі, у теперішньому вигляді цей дім не годиться ні для продажу, ні для тривалого життя з партнеркою. Це аж ніяк не те місце, куди б я хотів привести дівчину.

— О, точно! — Рен ляскає мене по руці. — Як минуло твоє побачення?

А ще оце. Нагадування, що я вже шість років живу в Чикаго, і є висока ймовірність, що моєї людини тут нема.

Рекомендована література

Якщо це станеться

Крамничка чарів

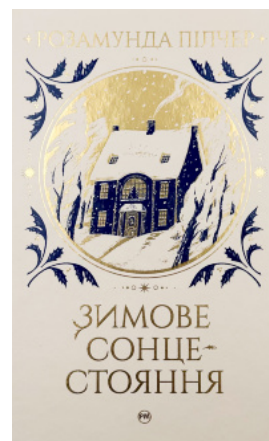
Тканина наших душ.
Гарлоу Санктум. Книга
1

Шпарталка

Залишся, якщо кохаєш

Зимове сонцестояння

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ